

Anbringender og væsentligste argumenter

Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV og Quinn Plastics GmbH har nedlagt påstand om, at Rettens dom af 30. november 2011 i sag T-208/06, Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV og Quinn Plastics GmbH mod Europa-Kommissionen ophæves i det i appelskriftet anførte omfang. Rettens dom vedrører et påstået kartel, der består af en række konkurrencebegrænsende aftaler og former for samordnet praksis i methacrylat-industrien (Kommissionens beslutning K(2006) 2098 endelig af 31. maj 2006 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/F/38.645 — Mhacrylater). Dommen fastslår, at Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV og Quinn Plastics GmbH har tilsidesat artikel 81 EF og artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) ved at deltage i række aftaler og former for samordnet praksis, der vedrører faste plader af polymethyl-methacrylat, og dommen holder disse selskaber ansvarlige for deltagelsen i kartellet i perioden fra april 1998 til slutningen af oktober 1998 og fra den 24. februar 2000 til den 21. august 2000.

Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV og Quinn Plastics GmbH har fremført tre anbringender til støtte for deres appel.

Det første og principale anbringende vedrører den omstændighed, at Retten har foretaget en ukorrekt anvendelse af EU-retten ved at konkludere, at der forelå en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og/eller har begået en retlig fejl hvad angår anvendelsen af artikel 2 i forordning nr. 1/2003⁽¹⁾. Kommissionen og Retten har begge anlagt det juridiske synspunkt, at der var ført tilstrækkeligt bevis for, at der foreligger en overtrædelse af artikel 101 TEUF, ved at anvende et retligt kriterium, der består af i) beviset for appellanternes deltagelse i de fire møder, ii) manglende bevis for sagsøgernes offentlige afstandtagen fra indholdet af disse møder. Kommissionen og Retten har ved at anvende denne fremgangsmåde begge set bort fra de objektive og ikke-omtvi-stede hensyn, der godtgør, at dette kriterium ikke var hensigtsmæssigt og under alle omstændigheder utilstrækkeligt til, at det kan fastslås, at appellanterne har tilsidesat artikel 101 TEUF. Ved at basere sig på dette kriterium har Kommissionen og Retten følgelig ikke overholdt artikel 2 i forordning nr. 1/2003 og har ikke i tilstrækkeligt omfang godtgjort, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF.

Det andet anbringende består af to led. Med det andet subsidiære anbringendes første led kritiseres det forhold, at Retten har begået en retlig fejl, idet den ikke har overholdt det generelle princip om uskyldsformodning, da den korrigerede Kommissionens vurdering af varigheden af den påståede tilsidesættelse. På grund af den generelle uskyldsformodning kunne Retten ikke forlænge varigheden af den første periode for den påståede deltagelse udover tidspunktet for det andet møde. Det andet subsidiære anbringendes andet led vedrører den omstændighed, at Rettens afgørelse om inden for rammerne af dens fulde prøvelsesret at forhøje udgangsbeløbet med 10 % udgør en retlig fejl, da en sådan afgørelse ikke overholder de generelle principper om beskyttelse af den berettigede forventning og ligebehandling. På baggrund af det andet anbringendes to led har Retten tilsidesat artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003.

Det tredje og principale anbringende vedrører den omstændighed, at Retten har foretaget en fejlagtig retsanvendelse, idet den har fastholdt nedsættelsen på 25 % i forhold til grundbeløbet og ikke har tildelt en yderligere nedsættelse. Ved denne fremgangsmåde har Retten tilsidesat artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 og proportionalitetsprincippet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003 L 1, s. 1).

Appel iværksat den 5. marts 2012 af Bernhard Rintisch til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 16. december 2011 i sag T-62/09, Bernhard Rintisch mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

(Sag C-120/12 P)

(2012/C 165/15)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Bernhard Rintisch (ved Rechtsanwalt A. Dreyer)

De andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) og Bariatix Europe Inc. SAS

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dommen, der blev afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 16. december 2011 i sag T-62/09, ophæves.

— Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at den anfægtede dom bør ophæves, idet Retten har tilsidesat artikel 74, stk. 2, i Rådets forordning nr. 40/94⁽¹⁾ (EF-varemærkeforordningen) (nu artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009⁽²⁾), og idet der foreligger magtmisbrug. Ifølge appellanten fortolkede Retten artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 forkert, da den udtalte, at appelkammeret med rette ikke tog hensyn til dokumenter og beviser, der var

indgivet af appellanten. Retten fandt med urette, at appelkammeret på retlig korrekt vis afslog at udøve sin skønsbeføjelse, da det afslog at tage de nævnte dokumenter i betragtning.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

Appel iværksat den 5. marts 2012 af Bernhard Rintisch til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 16. december 2011 i sag T-109/09 — Bernhard Rintisch mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

(Sag C-121/12 P)

(2012/C 165/16)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Bernhard Rintisch (ved Rechtsanwalt A. Dreyer)

De andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) og Valfleuri Pâtes alimentaires SA

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dommen, der blev afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 16. december 2011 i sag T-109/09, ophæves.

— Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at den anfægtede dom bør ophæves, idet Retten har tilsidesat artikel 74, stk. 2, i Rådets forordning nr. 40/94 ⁽¹⁾ (EF-varemærkeforordningen) (nu artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 ⁽²⁾), og idet der foreligger magtmisbrug. Ifølge appellanten fortolkede Retten artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 forkert, da den udtalte, at appelkammeret med rette ikke tog hensyn til dokumenter og beviser, der var indgivet af appellanten. Retten fandt med urette, at appelkammeret på retlig korrekt vis afslog at udøve sin skønsbeføjelse, da det afslog at tage de nævnte dokumenter i betragtning.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

Appel iværksat den 5. marts 2012 af Bernhard Rintisch til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 16. december 2011 i sag T-152/09 — Bernhard Rintisch mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

(Sag C-122/12 P)

(2012/C 165/17)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Bernhard Rintisch (ved Rechtsanwalt A. Dreyer)

De andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) og Valfleuri Pâtes alimentaires SA

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dommen, der blev afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 16. december 2011 i sag T-152/09, ophæves.

— Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at den anfægtede dom bør ophæves, idet Retten har tilsidesat artikel 74, stk. 2, i Rådets forordning nr. 40/94 ⁽¹⁾ (EF-varemærkeforordningen) (nu artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 ⁽²⁾), og idet der foreligger magtmisbrug. Ifølge appellanten fortolkede Retten artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 forkert, da den udtalte, at appelkammeret med rette ikke tog hensyn til dokumenter og beviser, der var indgivet af appellanten. Retten fandt med urette, at appelkammeret på retlig korrekt vis afslog at udøve sin skønsbeføjelse, da det afslog at tage de nævnte dokumenter i betragtning.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).